

1

Toen me gevraagd werd wat ik wilde, zei ik: 'De wereld.'

'En wat zou je met de wereld doen?' vroeg mijn vader. Zijn woorden hadden scherpe kantjes, maar ik merkte de dreiging die erin school pas op toen mijn moeder in mijn schouder kneep. Haar greep was te stevig om geruststellend te zijn. Een waarschuwing misschien? Of haar eigen dreigement?

Ik liet mijn blik van god naar god dwalen, maar geen van hen liet blijken wat ik eventueel fout had gedaan. Er was me een simpele vraag gesteld. Ik had een simpel antwoord gegeven. En nu keek iedereen vanuit de schemerige galerijen van het megaron naar mij. In de bronzen zuilen rondom de troonzaal zag ik de vervormde weerspiegeling van hun gezichten. Ik had geen idee wat ze wilden, geen idee waarom iedereen opeens zo gespannen was. Een paar goden gluurden voorzichtig naar mijn vader, die zo woest uit zijn ogen keek dat hij voor een van zijn eigen standbeelden kon doorgaan.

Ik dacht na over zijn vraag, en hoe langer ik bleef zwijgen, hoe dieper de nagels van mijn moeder zich in mijn huid boorden.

'Ik zou de wereld met bloemen vullen,' besloot ik.

Een hartslag terwijl de woorden landden.

Toen lachte mijn vader. Lang. Hard. Een geluid waardoor ik ineenkromp op mijn stoel. En een fractie van een seconde te laat lachten de verzamelde goden met hem mee.

Ik wilde me naar mijn moeder omdraaien om te zien of ik het goede antwoord gegeven had, maar haar handen lagen nog steeds op mijn schouders, al voelde ik haar nagels niet meer zo erg.

Ze had me de hele avond geen moment uit het oog verloren.

'Het is verstandig om in de buurt van vreemden voorzichtig te zijn, mijn

kind,' had ze gezegd. Maar dit waren geen vreemden, niet voor mijn moeder tenminste. Het waren haar zusters en broers, of, bij gebrek aan bloedverwantschap, dan toch in elk geval haar wapenzusters en -broeders. Het waren de goden die ze al haar hele leven kende.

Graag had ik meer willen weten, maar 'Stel geen vragen, mijn kind' was mijn moeders favoriete uitspraak.

Nou ja, in elk geval zou het binnenkort afgelopen zijn met dat stomme 'mijn kind'. Ik was acht jaar oud... ongeveer dan. Als je onsterfelijk bent, is het lastig om de jaren bij te houden, en alle andere goden waren tot dan toe in oorlog geweest met de god van de tijd, die er naar hartenlust mee rotzooide.

Maar wat mijn precieze leeftijd ook was, dit was mijn amfidromie: de dag waarop een kind zijn of haar naam krijgt. En omdat ik een godin was, zou ik bovendien mijn domein toegewezen krijgen, het aspect van de wereld waarvoor ik voortaan verantwoordelijk zou zijn.

'Heel goed,' zei mijn vader terwijl hij opstond van zijn troon. Onmiddellijk waren de lachende vreemden stil. 'Zo zal het zijn.' Even was hij stil, en zijn mondhoeken trilden terwijl hij naar de bezorgde gezichten van de andere goden keek, vooral die van de andere leden van de raad, die links en rechts van hem zaten. Zij waren zijn adviseurs, en nu stootten ze elkaar fluisterend aan, nieuwsgierig naar zijn oordeel.

Toen glimlachte mijn vader, al werd de spanning er niet minder om. 'Godin van de bloemen zal het zijn.'

Mijn mond viel open en de handen waarmee mijn moeder me op mijn plek hield, voelden opnieuw als een bankschroef. Ze kende me goed genoeg om aan te voelen dat ik op het punt stond te gaan schreeuwen, boos en verward omdat ik om zoiets groots had gevraagd en zoiets kleins had gekregen. Al mijn hoop en grootse ambities verkruimelden. Maar ik persde mijn lippen op elkaar en balde verborgen in de plooiën van mijn jurk mijn vuisten. Mijn woede was te onbelangrijk, en de koning van de goden tegenspreken deed je niet.

'En ik noem je... Kore.'

Verbaasd keek ik hem aan terwijl de betekenis van die naam door mijn hoofd schoot: rein, schone maagd, meisje. Kennelijk zou ik in zijn ogen nooit meer zijn dan dat.

'Godin van de bloemen en van de schoonheid...,' zei mijn vader, en toen Aphrodite bijna onhoorbaar een verontwaardigd kreetje slaakte, vervolgde hij: '... in de natuur.'

Terwijl het ceremoniële vuur werd ontstoken, vocht ik tegen de tranen. Dit voelde als een straf.

En ik had geen idee wat ik verkeerd had gedaan.

De gebeurtenissen tijdens mijn amfidromie schieten me weer te binnen terwijl mijn moeder ruw mijn haar in model trekt en ik mijn best doe om geen 'au' te roepen. Ik pieker er nog vaak over. Er speelde van alles, en ik heb jaren de tijd gehad om alles stukje bij beetje uit te pluizen. Toch blijven mijn gedachten deze keer bij iets heel nieuws hangen, iets waar ik nooit eerder bij heb stilgestaan: de zee van gezichten, bijna onzichtbaar in de schaduw.

Mijn moeder had me destijds het een en ander over ze toegefluisterd, niet alleen om me te beschermen maar ook om me dom te houden. Nu ze uitgebreider over ze verteld heeft, is de herinnering opeens doordrongen van angst.

Al die onbekenden die naar me keken. Twee van de drie hoven waren bijeengekomen: alle goden van de Olympos en uit Okeanos stonden om me heen. Natuurlijk was er niemand uit Hades. Nog niet eerder was ik in het gezelschap van zo veel goden geweest, en ook later is dat niet meer voorgekomen. Nu zal ik over enkele dagen met een van hen getrouwd zijn, en ik kan me ze niet eens goed genoeg herinneren om me voor te kunnen stellen wie er straks voor het altaar op me zal staan wachten.

Iedereen die ik ken, zegt dat het heel normaal is om zenuwachtig te zijn voordat je trouwt, maar niemand heeft me verteld of het ook normaal is om doodsbang te zijn, zo bevangen door ellende en angst bij het idee alleen al dat je niet eens meer normaal kunt ademen.

'Hou alsjeblieft je hoofd stil, Kore.' Zuchtend haalt mijn moeder met haar vingers de klitten uit mijn haar.

Mijn hoofd zit vast aan mijn haar, moeder. Als je eraan trekt, trek je mijn hoofd mee.

'En laat je sarcastische commentaar alsjeblieft achterwege.'

In haar vermoeide woorden klinkt de echo mee van de preek die ze al tientallen keren heeft gehouden: 'Mannen houden niet van sarcasme, Kore. Ze zien het als een aanval op hun autoriteit.'

Ik vraag me af of haar lessen ooit echt zullen landen, of dat ze voor altijd in haar stem door mijn hoofd zullen blijven spoken en alles wat ik doe zullen veroordelen, zonder me te helpen stoppen met de dingen die haar zo vreselijk ergeren. De dingen die me kennelijk zo onaantrekkelijk maken.

Ik heb het geprobeerd. Bij het noodlot, ik heb het geprobeerd.

‘Demeter, weet je zeker dat je zo’n strak kapsel wilt? De mode is tegenwoordig een stuk losser,’ zegt Cyane vanuit de deuropening. Dat is ook de enige plek die over is in mijn piepkleine slaapkamertje nu mijn moeder en ik al binnen zijn. Cyane is de nimf aan wie normaal gesproken de belangrijke en zware taak van het kammen van mijn haar wordt toevertrouwd, en uit de manier waarop ze aan haar eigen strak opgedraaide krullen frunnikt, leid ik af dat ze stiekem woest is dat mijn moeder besloten heeft om zich op deze heuglijke dag met mijn kapsel te bemoeien.

Goden verhoeden dat mijn haar niet goed zit... Dat zou het einde van dit universum betekenen. Of op zijn minst schande over dit huishouden brengen.

Ik klem mijn kiezen op elkaar terwijl mijn moeders vingers aan de volgende knoop beginnen.

‘Los?’ sneert mijn moeder geheel volgens verwachting. ‘Wat zou dat over haar zeggen? Nee, een traditioneel kapsel is het beste. Daarmee ziet ze er niet alleen prachtig uit, maar ook maagdelijk, precies zoals het hoort.’

‘Ja, want stel je toch voor dat ik er niet maagdelijk uitzie. Hoe moeten de geweldige huwelijkskandidaten dan weten dat het meisje wier naam letterlijk “kuisheid” betekent en die haar hele leven al in haar eentje op een eiland woont, nog rein is?’

‘Alsjeblieft, niet vandaag, Kore.’ Mijn moeder zucht opnieuw. Het geluid is zo vertrouwd geworden dat mijn naam vreemd klinkt als die niet met een zucht gepaard gaat.

Toch voel ik diep in mijn borst een steek omdat ik haar op een dag als deze hoor zuchten. Ik stel haar teleur, zelfs nu ik heb ingestemd met het grootste verzoek dat ze me ooit gedaan heeft.

Ze duwt de laatste speld op zijn plek. ‘Zo. Je ziet er net zo mooi uit als alle geruchten beweren.’ Ze houdt me een spiegel voor en ik kijk naar het resultaat van haar werk: mijn dikke, weerspannige haar wordt door spelden strak tegen mijn schedel geduwd, terwijl sommige zwarte krulletjes nu al proberen te ontsnappen. Even afgezien van dat haar probeer ik mezelf te bekijken zoals een vreemde dat zou doen, zoals mijn toekomstige echtgenoot zal doen. Gladde, lichtbruine huid en een lange, rechte neus, volle wenkbrauwen en holle wangen. Ogen die net een tikje te groot en te donker zijn en die altijd nieuwsgierig en naïef lijken, precies zoals je verwacht van iemand die ‘meisje’ heet.

Ze heeft gelijk. Ik ben mooi. Natuurlijk ben ik mooi. We zijn godinnen. We zijn allemaal mooi.

Wat me opvalt, is niet mijn schoonheid, maar hoe verslagen ik eruitzie. Alsof ik me bij mijn lot heb neergelegd.

In andere woorden: ik zie er perfect uit.

‘Het zal geen enkele moeite kosten om een echtgenoot voor je te vinden,’ kirt mijn moeder opgewekt terwijl ze de spiegel neerlegt. Hij klettert net iets te hard op het tafeltje, en wanneer ze haar hand terugtrekt, zie ik dat die trilt. Ik vind het niet prettig om het bewijs te zien van haar angst dat ik geen goede man zal vinden. Vooral omdat ik zelf doodsbang ben dat ik er helemaal geen zal vinden.

Wanneer ik mijn moeder naar de keuken volg, struikel ik bijna over het trapje. Cyane blijft achter om mijn kamer op te ruimen, maar kennelijk heeft ze eerder al brood gebakken, want de keuken staat vol rook – wat best spannend is in een huis dat bijna helemaal gemaakt is van hout en de kronkelende takken van een aantal bomen – en de geur van brood is gewoon overweldigend in de kleine ruimte. Anders ben ik altijd veel te ongeduldig om te wachten tot het brood is afgekoeld en brand ik mijn vingers terwijl ik er stukken afscheur, maar vandaag spant mijn jurk zo strak om mijn buik dat het idee om te eten alleen al me misselijk maakt. Onhandig probeer ik met mijn vingers de linten waarmee alles vastzit wat losser te krijgen.

Mijn moeder slaat mijn handen weg en trekt in plaats daarvan de strik recht. ‘Je moet er voor je man altijd zo mooi mogelijk uitzien.’

Wat weet jij daarvan? Je bent niet eens getrouwd, wil ik gillen.

‘Zal hij er voor mij ook altijd zo mooi mogelijk uitzien?’ vraag ik in plaats daarvan.

Mijn moeder schrikt en kijkt vlug om zich heen of er niet stiekem ergens in een hoekje een Olympiër zit mee te luisteren. Alsof ze de afgelopen tien jaar niet ontzettend hard bezig is geweest om met ingewikkelde magie iedereen die ongewenst is uit de buurt van ons eiland te houden. ‘Zeg toch niet zulke dingen, Kore!’ moppert ze. ‘Niemand zal geloven dat een vrouw die over aantrekkingskracht praat nog maagd is. Wil je soms dat mensen denken dat je een slet bent?’

‘Eh...’ Ik doe alsof ik erover nadenk, speel de rol van het naïeve meisje, waartoe ik uit zelfbehoud wel vaker mijn toevlucht neem. ‘Als ze dat denken, wil waarschijnlijk niemand met me trouwen. Misschien zou ik die vrijheid wel prettig vinden.’

Mijn moeders gezicht betreft en ze pakt mijn handen. ‘Dat is geen vrijheid,’ zegt ze vriendelijk. ‘Mannen zien een reputatie als een uitnodiging.’

‘Maar ik snap het niet...’ begin ik, argeloos met mijn ogen knipperend, hoewel ik het heel goed snap. ‘Ik dacht dat je me op dit eiland had weggestopt om me uit de buurt van mannen te houden. En nu moet ik met een van die mannen trouwen? Dus seks is wel in orde als je het met je echtgenoot hebt?’

‘Ja, maar alleen dan.’

‘Jij was niet getrouwd toen je mij kreeg.’ Met een diepe frons zet ik mijn verwarring extra aan. *Herinner me er nog eens aan hoe ik verwekt ben, moeder.*

‘Dat was voordat de godin van het huwelijk de koningin van alle goden werd. Helse wateren, ik mag Hera misschien niet erg graag, maar ze heeft wel macht weten te verwerven. Zij heeft ervoor gezorgd dat het huwelijk iets betekent, in elk geval voldoende om haar eigen man te beteugelen.’

Lieve goden, niet alwéér Hera als voorbeeld. Mijn stiefmoeder als de gloriërende hoop voor het huwelijk? Laat me niet lachen. Mijn vader heeft haar gedwongen om met hem te trouwen, en nu voelen ze zich alle twee ellendig.

‘Maar niet heus,’ zeg ik snuivend, zonder erbij na te denken.

‘Een huwelijk betekent bescherming, Kore. Een ring om je vinger bindt je aan één man, en dat is het enige wat de goden respecteren.’

‘Andermans eigendom?’ vraag ik spottend. Nu ik eenmaal begonnen ben, kan ik er niet meer mee stoppen.

‘Ja,’ snauwt ze, met minstens evenveel venijn in haar stem als ik. ‘Bij het noodlot, Kore, ik heb het systeem niet gemaakt, dus hou op mij er de schuld van te geven. Als ik een huwelijk moet regelen om jou te beschermen, dan doe ik dat.’

‘Ik ben hier toch veilig? Waarom kan ik niet gewoon op Sicilië blijven?’

‘O, dus nu wil je hier blijven? Grappig, Kore, terwijl je de afgelopen tien jaar niet veel anders hebt gedaan dan mij smeken of je andere plekken mocht bezoeken.’ Ze schudt haar hoofd, maar als ze verder praat, klinkt ze minder boos. ‘Je bent hier veilig omdat we geluk hebben gehad. De bezweringen zullen het niet eeuwig houden, zeker niet nu je meerderjarig bent. Als ik zelf in staat was om je te blijven beschermen, zou ik onmiddellijk besluiten om je voor altijd bij me te houden. Of denk jij soms van niet?’

‘Nou, eigenlijk wel, ja.’

Dat is niet waar. Ik weet dat het niet waar is. Maar ik wil haar kwetsen.

Het werkt. Ik zie mijn woorden bij haar binnenkomen, ik zie haar wenkbrauwen fronsen, haar uitgestrekte hand aarzelen. En wanneer de tranen in haar ogen springen, voel ik me niet eens schuldig. Ik wil dat ze huilt. Ik wil dat ze de pijn voelt die de gedachte aan trouwen bij mij opwekt, zelfs al is het er maar een fractie van. Ik wil dat ze beseft dat ik dit écht niet wil.

Binnen een paar tellen is haar gekwetstheid omgeslagen in woede. Mooi. Ik wil dat ze tegen me schreeuwt zodat ik terug kan gillen. ‘Al je hele leven lang is alles wat ik doe voor jou, voor jouw bescherming. Dat ik op dit eiland vastzit, dat ik de andere godinnen om spreuken en bezweringen smeeke, dat ik zelden naar de Olympos ga, zelden waar dan ook naartoe ga... Allemaal om jou te beschermen.’

‘Daar heb ik anders nooit om gevraagd!’

‘En toch heb ik het gedaan! Ieder ander zou dankbaar zijn, Kore. Iedere god denkt dat hij het recht heeft om alles te pakken waar hij zin in heeft, en daarmee bedoel ik ook jou. Goden hebben alleen respect voor elkaar. Begrijp je niet dat een huwelijk de enige manier is om jezelf te beschermen? Ik weet zeker dat ik je niet hoeft te vertellen over het lot van andere meisjes die dachten dat ze zich alleen wel konden redden.’

Dat kan me niks schelen, wil ik krijsen, maar dan kom ik tot bezinning. De woorden blijven in mijn keel steken. Ruziemaken heeft geen zin, en het zou zelfs alles kunnen verpesten. Doe ik verdorie al de hele tijd alsof ik alles oké vind, zodat haar waakzaamheid verslapt en ik de kans krijg om te ontsnappen, drijf ik haar op het allerlaatst weer tot het uiterste met een discussie die ik toch nooit kan winnen.

Ik weet dat mijn moeder het nooit zal begrijpen, want uiteindelijk komt het hierop neer: veiligheid is voor mij niet genoeg. Ik ga nog liever dood, word nog liever vereeuwigd in het zoveelste tragische verhaal dat andere moeders als waarschuwing kunnen gebruiken, dan dat ik een lange, eindeloze zucht word in een lied, een onsterfelijk leven doorgebracht in ellende.

Maar ja, mijn veiligheid – en mijn reputatie – is voor mijn moeder nu eenmaal de grootste prioriteit en zal dat ook altijd blijven.

‘Ik weet dat je bang bent,’ zegt ze. Zodra ze de kans krijgt om te preken zakt haar woede weer af. ‘Ik weet dat je, als het aan jou lag, de hele wereld zou gaan ontdekken, overal bloemen zou zaaien, waarschijnlijk in volstrekt onfatsoenlijke kleding en zonder schoenen. Maar dat kan nou eenmaal niet. Daarvoor is de wereld te gevaarlijk.’

‘Jij kunt het wel,’ zeg ik zacht, verslagen.

‘Kore. Ik zeg dit maar één keer, dus je moet goed naar me luisteren.’ Ze doet een stap naar me toe en strijkt over mijn wangen. ‘Ik hou van je, lieverd, maar je bent niet machtig. Er bestaan in deze wereld goden met onmetelijke krachten, en Zeus gaf jou de bloemen. Hoe wou je jezelf beschermen met bloemblaadjes? Mijn leven en jouw leven zijn niet hetzelfde. Ik ben een van de eerste goden, de godin van de heilige wet, de natuur, de oogst. Allemaal machtige domeinen. En toch ben ik niet sterk genoeg om jou te beschermen, want Zeus gaf alle echte macht aan de mannen. Bij het noodlot, toen de oorlog voorbij was, gaf hij de jongens hele koninkrijken, en een van hen was nog maar tien jaar oud.’

‘Nou moet je wel eerlijk zijn. Jij had de onderwereld nooit willen hebben.’ Te koud, te donker, te vol met verschrikkingen.

‘Daar gaat het niet om,’ zegt ze. ‘De enige manier om in deze wereld meer macht en meer ruimte voor jezelf te krijgen, is door jezelf via het huwelijk aan een machtige man te binden. Door de anderen iets – of liever gezegd: iemand – te geven om bang voor te zijn. Begrijp je dat?’

Ik slik iets weg en mijn handen trillen, maar het lukt me om mijn gezicht onbewogen te houden. Ik wil het uitschreeuwen, zeggen dat ze ongelijk heeft, maar eerlijk gezegd heb ik geen idee of ze wel of niet gelijk heeft en ik ben bang dat ik misschien zal gaan huilen als ik iets probeer te zeggen.

‘Ik begrijp het,’ fluister ik.

‘Je kunt niet voor altijd een meisje op een eiland blijven.’ Over één ding zijn we het in elk geval eens. ‘Ik weet dat je bang bent, maar ik ben de godin van alles wat groeit. Er is geen plek op deze aarde waar ik je niet zal kunnen vinden.’ Ook dat weet ik. ‘Het is geen afscheid voor altijd.’

Ik duw mijn pijn weg, duw hem naar de plek waar al mijn angsten en al mijn woede zich tot een onmogelijk zware klont leegte samenballen.

‘Je bent nu een vrouw.’ Wat een arbitrair woord. Ik kan me geen grote transformatie op mijn verjaardag herinneren, maar kennelijk heeft de rest van de wereld die wel gezien. ‘Je bent te oud voor dit soort driftbuien. Be-loof me dat je je niet zo zult gedragen als je vader erbij is.’

En ja hoor. Haar teleurstelling zuigt ook het allerlaatste restje boosheid uit me.

Ik sla mijn ogen neer. Zelfs dat doet al pijn. Ik staar naar de oranje tegels die ik misschien nooit zal terugzien, het huis dat ik zal verlaten – op welke manier dan ook. ‘Ja, moeder.’

‘Je bent prachtig, Kore. En je bent geweldig: heel talentvol, meestal gehoorzaam en lief. Wie zal er niet van je houden?’ zegt ze scherp. ‘Gedraag je, en dan mag de man die jou krijgt van geluk spreken.’

Hij mag verdomme in zijn handjes knijpen.

‘Kies je alleen uit de Olympische goden?’ weet ik uit te brengen.

‘Natuurlijk. Ik zal zorgen dat je een goed huwelijk sluit. Met een Olympiër blijf je deel uitmaken van deze hofhouding. Trouwens, ik heb er geen enkel vertrouwen in dat iemand uit Poseidons rijk een goede echtgenoot voor je zou zijn.’

Juist ja, want Zeus heeft zijn zaakjes echt véél beter op orde...

‘En het rijk van Hades?’

Mijn moeder lacht kort. ‘Heel grappig, Kore. Ik weet dat jij denkt dat ik je een toekomst in stuur die nog erger is dan de dood, maar ik zou je nooit naar het echte dodenrijk sturen.’

‘Oké.’ Ik heb geen zin meer in dit gesprek en vervloek mezelf dat ik erover begonnen ben. ‘Kan ik nu naar mijn vriendinnen gaan? Voordat vader er is?’

‘O,’ zegt ze een beetje bezorgd. ‘Ik wil echt niet dat je je jurk vies maakt.’

‘Alsjeblieft. Vader heeft me tot godin van de bloemen uitgeroepen. Dan kan hij toch niet verbaasd zijn als er wat modder op mijn kleren zit?’

‘Ik ben de godin van de oogst, maar zie jij me ooit met stro in mijn haar?’

Ja, toevallig wel. Eén keer. Ze had een ‘mama-avondje’ met Selene en Leto, en er waren al twee flessen wijn doorheen. Mijn moeder vindt het heerlijk om andere godinnen uit te nodigen en mij vervolgens te bestoken met horrorverhalen over de mannen tegen wie ze me beschermt. De dames komen gezellig bij elkaar, vertellen me de ergste dingen die ik ooit gehoord heb en geven me vervolgens tips over hoe ik mezelf kan beschermen. ‘Draag geen jurk als je op reis gaat.’ Goede raad van Aphrodite. ‘Vermom jezelf als je kunt als man en reis in elk geval altijd met een grotere groep.’ Of Athena, die me op het hoofd klopt en vertelt waar ik een man precies moet raken om aan hem te kunnen ontsnappen, als er, goden verhoeden, eentje het eiland weet te bereiken en mij ontvoert. Hestia, die niet veel ouder is dan ik, zanikt er eindeloos over door dat thuisblijven verreweg het veiligst is. Al moet ik toegeven dat dat niet zo heel gek is, want ze is natuurlijk wel godin van de haard. Ze zegt bijvoorbeeld dat ik, als ik ooit ergens strand, rechtstreeks naar het dichtstbijzijnde paleis of landhuis moet lopen en daar

om xenia moet vragen, de door haar bedachte gastvriendschap. Daardoor kan niemand me kwaad doen zonder dat het consequenties heeft. Of natuurlijk kunnen ze me wel kwaad doen, alleen heeft het dan tenminste consequenties. Vóór xenia konden mannen met de onnozele meisjes die niet op hun avances voorbereid waren alles uithalen waar ze zin in hadden.

‘Over een paar dagen ben ik hier weg,’ smeed ik. ‘Wie weet wanneer ik mijn vriendinnen weer zie.’

‘Je weet dat ik er niet van hou dat je steeds bij die meiden zit.’ Ze bijt op haar lip. ‘Ach, toe dan maar. Ik kan toch moeilijk nee zeggen, niet nu... met alles.’

Wat waarschijnlijk betekent dat ze vindt dat ze me eigenlijk niet kan verbieden om met mijn vriendinnen te praten als ze me tegelijkertijd dwingt om mezelf uit te leveren aan een man die ik nooit eerder heb gezien. Die morele grens wil ze kennelijk toch niet overschrijden.

‘Cyane!’ roept mijn moeder, en de nimf verschijnt aan de voet van de trap. ‘Ga met haar mee naar de rivier. Maar als de meisjes haar tot slechte dingen aanzetten, reken ik erop dat jij daar een stokje voor steekt.’

O moeder, ze hebben me al zo vaak tot slechte dingen aangezet. Gelukkig maar, anders zou ik mijn huwelijksnacht in gaan zonder enig benul van wat er te gebeuren staat.

‘Kom snel terug,’ roept ze als ik al bijna de deur uit ben. ‘Je vader is er over een uur.’

Een uur. Ik hoor het zand bijna ruisen in de zandloper: de laatste ogenblikken van het enige leven dat ik ooit gekend heb, zijn bijna voorbij.

2

Zodra ik buiten ben, voel ik me beter. Mijn altijd aanwezige onrust zakt weg, wordt verlicht door de zachtjes neuriënde bloemen om me heen: anjers, leeuwenbekjes, krokussen, goudbloemen, fuchsia's, en de boterbloemen en madeliefjes in het gras. En dat is alleen nog maar wat er groeit op de open plek waarop ons huisje staat. Als ik naar de weide loop, wordt het gevoel sterker en sterker, totdat ik ervan duizel.

Maar voordat ik nog een stap kan zetten in de richting van de natuur die me roept, staat Cyane voor me. Met haar gouden ogen kijkt ze me speurend aan, op zoek naar de oorzaak van mijn onrust. Er staan fijne lijntjes in de roodbruine huid rond haar ogen, wat eigenlijk helemaal niet kan omdat nimfen niet zichtbaar ouder worden, maar kennelijk maakt ze zich zo veel zorgen over mij dat ze er rimpels van krijgt.

Ik wil in haar armen instorten. Ik wil dat ze me tegen zich aan drukt en zegt dat alles goed komt. Wie weet wanneer ik weer een knuffel krijg? Wat er vandaag ook gebeurt, welke keuze ik ook maak, het zal hoe dan ook niet gemakkelijk worden.

In plaats daarvan glimlach ik. ‘Het gaat wel, hoor.’

‘Ik weet dat het moeilijk is.’ Cyane wrijft over mijn arm.

‘Laten we hier weggaan.’ Ik voel er niets voor om te doen alsof ze me kan troosten, en ik wil niet huilen zolang we nog vlak bij het huis zijn. Al mijn hele leven vind ik dat veel te klein, een plek om van weg te lopen. Zeker nadat ik gezien heb hoe onmogelijk hoog de bouwwerken op de Olympos zijn, gemaakt door handige goden in plaats van door wanhopige nimfen die tijdens een oorlog op zoek waren naar een veilige plek voor een zwangere godin. Op de Olympos zijn de straten van goud, terwijl ons dak lekt. Maar nu... nu weet ik het niet meer zeker. Ik hou van mijn huis en ik haat het, precies evenveel.

We lopen door het bosje en ik dompel me onder in de geur van de den-